

Skönsjungande gluntsångare inte populär på dansbanorna

Till Östra dansbana kunde man åka i mitten på 20-talet. Den byggdes och drevs av lantbrukare Gustav Andersson. Det gick an att stiga på "bilomnibusen" på Rådhusstorget. Annonserna ger vid handen att serveringen utökats med småbord. Och så förekom åtskilliga basaranordningar med blomsterbord, nummerbord, bollkastning och skjutbana. Linus Ljungkvist från Eskilstuna hade visor och historier på lager och givetvis kunde musiken exekvera den senaste slagern.

Ett par år senare spelades dansmusiken av Oscars trio, som också uppträdde i Hällbybrunn och i Kjulaås. Oscar Bergholm trakterade gitarr och banjo, Tyko Malmström hanterade dragspel och dessutom hade man ett slagverk.

— Jag var 17 år och deltog i en maskerad i Östra, berättar Allan Branting. Cowboydräkten jag bar måste ha irriterat en annan deltagare, som inte var riktigt nykter. Han ville demaskera mig och rock också av mig skägget, som var fast med mastix. Jag retirerade, men han gjorde ett nytt anfall. Då brände jag av mitt skjutjärn, en sk hundpistol. Den söndersmulade korken svedde väl ansiktet på honom. Bättre fly än illa fåkta, så jag försvann i buskarna och tog min tillflykt till en bekantings segelbåt, där jag var i säkerhet...

Från Kjulas dansbana har Allan Branting ett minne att förtälja:

— En sommar hade vi hyrt dansbanan. Det gick så bra, att både idrotts- och skytteföreningen drog öronen åt sig. De såg att det gick att göra pengar, så vi fick inte hyra flera gånger. I fortsättningen höll de i trädrarna själva. När vi hyrde var det lugnt och fredligt i Kjulaås, men vi hörde att ett par bröder från stan brukade härja därute. Dem och deras slagsmålslanger förskonades vi emellertid ifrån...

En pytteliten dansbana, där jag hade mycket roligt i ungdomens dar, Väsbyholms. Godset ägdes då av fabriker Aug.

Stålberg — som mest kallades "Kungen" — och det dansades ofta på gårdens magasin. Ägaren ville emellertid bli kvitt stojet vid herrgården och lät därför bygga en bana i utkanten av ägorna. Den var liten men naggande god och hade tak. Där var det dans både onsdagar och söndagar. Inträde fick inte förekomma utan man tog upp spelanspengar. Fernsten från Torshälla och John Blomkvist (han var med i de flesta d nssammanhang) brukade svara för musiken. Vid den banan hörde jag för första gången Georg Swahns vackra stämma. Han sjöng bla den tjusiga "Jag älskar dig".

En onsdagskväll då jag skulle åka till Väsby för att fröjda var jag ute i god tid. Mellanlandade vid min ägandes segelbåt, som låg förtöjd i Torshällaån. Sedan jag kokat och druckit kaffe lade jag mig i ruffen för att vila ett slag. Hur det var måste jag ha somnat, för när jag vaknade tindrade stjärnorna på himlen. Klocka hade jag inte, så jag visste inte vad den var slagen. Jag kastade mig på cykeln och satte kurs på banan, där hian just förkunnade "Sista valsen!" Det blev både hiin första och sista...

Utåt Torshälla fanns Tallbackens dans. Den gästade jag aldrig. Däremot Fridhem (som Torshälla Folkets park kallades på den tiden).

Från Torshälla kunde man också ta sig ut till Harklinten, seglarnas holme. Där dansade vi i det gröna i ljusa sommarnätter. Det var minst lika roligt som att sedermrä hålla till i klubbhuset.

Dansbanemusikerna var många, och flera av em skickliga för sin tid. Men knappast tjänade de några grova pengar* Jag vill minnas att "spelorrarna" hade 10 kr per man och kväll plus dricka.

När man skulle arrangera artister, var det ingen mening att bjuda på något seriöst. Ett försök med en skönsjungande gluntsångare blev totalt misslyckat. Nej, mest lyhörd var publiken när någon bondkomiker höll låda, t ex "Kalle Nämn-deman".

Mest höll vi oss till de lokala förmågorna. Humoristen Linus Ljungkvist var en ofta sedd och hörd gäst. "Sörmlands-Olle" alias John Blomkvist hörde även till de populära.

En gång var det på vippen att sluta illa för denne dansbanearrangör. Åkare Dahlström skulle transportera några ungdomar och ett par basarkurar till en festplats. Jag satt med ryggen mot färdriktningen och reste mig för att ordna bättre sittplats. Då kände jag en näve i häcken och blev nedtryckt. Vi skulle just passera viadukten vid Gymnastikgatan, och kapp-rak hade jag säkerligen fått en omild törn av "taket".

John Blomkvist spelade på åtskilliga dansbanor.